

ИЛЯ ИЛФ

РАЗБИТИТЕ СКРИЖАЛИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Той беше съчинител на най-противни обявления, човек, когото никой не обичаше. Крайно неприятна личност беше; не човек, а мях, пълен с горчица и хрян.

При това бе вежлив и благовъзпитан. Но такива хора ги ненавиждат. Нима може да се обича авторът на аритметичен сборник, съчинител на къси забъркани произведения? Човек не може да се удържи да не цитира едно от тях:

„Един търговец закупил два цибика китайски чай от два сорта, единият тежал 40 фунта, а вторият — 52. Смесил ги. На каква цена трябва да продава един фунт от получената смес, като се знае, че фунт чай от първия сорт му е струвал по 2 р. 87 к., а фунт от втория сорт — по 1 р. 21 к., при което търговецът иска да получи от всеки фунт печалба 99 копейки?“

Такива упражнения са много полезни, но хората, които ги съчиняват, не могат да бъдат обичани, сърцето не ти дава.

Колко гимназисти са мечтали за разправа с Малинин и Буренин, съставителите на популярен някога сборник!

В какви фантастични мечтания затъваха главите, нахлупени с гимназистка фуражка с алуминиев герб!

„Ще минат години, ще порасна — мислеше ученикът — и като порасна, ще мина по главната градска улица и ще видя своите неприятели. Малинин и Буренин, обеднели и окуцели, стоят до фурната на Криади и просят милостиня. Хванати за ръце, те пеят с жаловити гласове. Тогава аз ще се приближа до тях и ще кажа: — Току-що закупих 17 аршина червено сукно в ги смесих с 48 аршина черно сукно. Е, харесва ли ви? И те ще се разплачат унижително и ще ме помолят да им дам за парче хляб. Но аз няма да им дам нито копейка.“

Точно такива чувства ми вдъхваше съседът ми по квартира — мях, пълен с горчица и хрян, човекът, наречен Мармеладов.

Квартирата ни беше голяма, многолюдна, многосемейна, мръсна. Всичко в нея беше много — боклукът, грамофоните, примусите с дълги пламъци. Тук често се биеха и се веселяха, при това по звуците, долитащи до мен, веселието по нищо не се отличаваше от побоищата.

И над всичко това бе надвиснал моят съсед, авторът на най-ужасни прокламации.

В кухнята, около умивалника, той залепи придирчиво обявление в смисъл, че в умивалника е забранено да се мият крака, да се пере бельо и да се секнат носове. Над печката също висеше някаква прокламация, написана с химически молив, и в нея също се съобщаваше нещо досадно.

Мармеладов работеше някъде и не е трудно да повярва човек, че удушливата му справедливост и пунктуалност са измъчвали служебните посетители не по-малко, отколкото измъчваха всички живущи с него в обща квартира.

Особено вилнееше той в клозета.

Даже едно кратко преразказване на съдържанието на по-важните обяви, с които той беше украсил своята фаянсова светая светих, би отнело доста място.

Там висеше категорична молба да не се задръства клозетната чиния с хартии и се посочваха най-удобните размери за нарязване на хартията. Съобщаваше се също, че само при ползуване на хартия с посочените размери клозетът ще работи безотказно за благо на всички живущи.

Отделно афишче ограничаваше времето за ползуване на клозета до 5 минути.

Имаше и заплахи по адрес на немарливите живущи, които забравяха за назрялата в епохата на културната революция необходимост да се пуска водата.

Всичко това беше увенчано от късичко обявление:

„На излизане гасете осветлението.“

Такова обявление висеше и в клозета, и в кухнята, и в коридора — и за това вечер във всички тия места за общо ползуване беше тъмно. Грошовата икономия беше основна страст на моя съсед — на оня мях, пълен с горчица и хрян.

— Щом електромерът е общ — казваше той с неприятно мазен глас, — значи, от наш общ интерес е да не хабим осветлението без нужда.

От думите му лъхаше на интерес, сандъчета с чай, търговци, смесени аршини червено и черно сукно; и подплашените живущи вече изобщо не смееха да палят лампата в коридора. Там завинаги си остана тъмно.

Пресметливост и пунктуалност надвиснаха над огромната и мръсна обща квартира — за радост на справедливия ми съсед. Оттогава и в къщи, както в службата, той плавно се носеше сред циркуляри, пунктове и запрещаващи параграфи.

Но не му беше съдено да процъфти.

Домът ни беше заграбен от профорганизацията на фризьорите „Синята брада“ и нас двамата ни преместиха в нова къща, в двустайна квартира.

Първия ден моят мях беше извънредно оживен. Той огледа с бдително око всички сервизни помещения — кухнята и коридора, банята и грейналия клозет, като очевидно преценяваше на кои места да окачи разните си правила и домашни скрижали.

Но привечер мехът потъна в дълбока печал. Стана му мъчително ясно, че на новото място няма защо и за кого да окача наиздателните си съчинения. В предишната квартира живееха 30 души, а тук сме само двама. Нямаше кого вече да поучава.

И мехът тутакси посърна. Не броди повече вечер из коридорите, не обуздава разпасаните живуци, а в няма тъга си седи в стаята.

Понякога го навестява един негов приятел и те двамата нещо жаловито си припяват, с което много напомнят обеднелите Малинин и Буренин от мечтите на разярения първокласник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.